

1. Maaikes dagboek

Lief dagboek,

Ik heb lang niet meer in je geschreven... nu wordt het tijd dat ik dat inhaal!

Ik zit weer eens in de achtbaan. Hoe kan het ook anders! Ik zou eindelijk eens verstandig moeten worden, maar dat lukt me nu eenmaal niet. Sinds Domenico in mijn leven is gekomen, bestaat het woord 'verstandig' gewoon niet meer...

Op dit moment is mijn leven verre van eenvoudig. Mijn vader zal morgen met dokter Ulrich de nodige formaliteiten afhandelen, zodat ons huis en onze praktijk nu zijn eigendom zullen zijn. Stel je dat eens voor! Ons huis – het huis, waarin ik ben opgegroeid, waarin ik mijn hele jeugd heb doorgebracht. Waar ik zo veel herinneringen aan heb – mooie, droevige, intense, sterke, prettige, vrolijke, deprimerende en spannende herinneringen. En mijn kamer – mijn geliefde kamer, mijn vaste burcht en vesting, waarin ik me zo vaak heb kunnen terugtrekken, en waarin de stormen van mijn leven zo hevig hebben gewoed.

Ik moet er niet aan denken, anders barst ik meteen weer in tranen uit. Maar na alles wat er is gebeurd, kunnen wij het ons gewoon niet meer veroorloven. En het meest van alles zal ik mijn prachtig stralende lantaarn missen, de oude straatlantaarn, die ik altijd vanuit mijn slaapkamerraam kon zien. En die voor mij eens in mijn fantasie de plek was, waar al mijn dromen, wensen en verlangens bij elkaar kwamen. Oké, ik ben ouder en verstandiger geworden, en ik weet dat het sprookje van de lantaarn zijn keer-

zijde heeft – maar dat is een ander verhaal. Daar zal ik zo meer over vertellen.

Ja, mijn nest wordt mij nu gewoon ontnomen, en ik moet leren vliegen als een jonge vogel.

En ik moet zelf beslissen waar ik heen zal vliegen...

En dan nog een heel ander verhaal: Domenico, mijn sprookjesprins, heeft mij een aanzoek gedaan. Onvoorstelbaar, maar waar! Maar goed, dat was misschien nog te veel van het goede. Want ik word pas over een halfjaar achttien... en dan al trouwen?

Ik kan mijn hart niets wijsmaken. Dat is tot de gekste dingen in staat. Maar jammer genoeg – of misschien beter gezegd: gelukkig – heb ik een goed verstand, dat af en toe nog nuchter op situaties reageert.

Het is al met al absurd: mijn geliefde sprookjesprins is eigenlijk helemaal geen sprookjesprins. Integendeel, hij is een tijger, met vrij scherpe tanden.

Om te beginnen is hij negentien en heeft hij nooit schoolexamen gedaan. Ten tweede moet hij medicijnen innemen voor zijn manisch-depressieve stoornis. Ten derde heeft hij door het kettingroken zijn longen beschadigd en kan hij nog steeds niet van de sigaretten afblijven (hoewel hij verscheidene pogingen heeft gedaan en zelfs therapie heeft gevolgd. Echt, hij maakt mij soms wanhopig!)

Ten vierde lijdt hij aan het Borderlinesyndroom en heeft hij zichzelf verwond aan zijn buik en polsen. De littekens die hij daaraan heeft overgehouden, zien er niet bepaald leuk uit. Ten vijfde heeft hij voortdurend nachtmerries en slaapstoornissen en moet hij regelmatig slaappillen innemen.

En ten zesde... ja, dat is de kwestie die mij het meest bezighoudt (aan al het andere ben ik inmiddels gewend geraakt): hij heeft een verleden op het gebied van relaties met meisjes en vrouwen. Van verschillende kanten heb ik alleen maar erge dingen over hem

gehoord. Dat hij minstens tweehonderd vriendinnen heeft gehad, dat hij nooit langer dan drie weken bij een meisje bleef en dat hij met velen heeft geslapen.

Echt, ik weet niet wat klopt en wat niet, en Nicki – zo noem ik hem altijd nog het liefst – wil er niet met mij over praten. Hij zegt altijd dat hij niet wil dat ik alles weet, omdat dat nu eenmaal verleden tijd is. Toch zou ik zo graag willen dat hij alles tegen mij zegt, omdat ik wil weten wat waar is en wat niet.

En nu volgt de nieuwste grote klap: zijn aartsvijandin Janet Bonaventura heeft me iets verteld waarvan ik totaal ondersteboven was. Domenico zou haar – en ook nog andere meisjes – met een brandende sigarettenpeuk hebben verwond als zij seks hadden. Om zich zo te wreken op zijn moeder en op alle vrouwen in de wereld. Niet voor te stellen! Zij heeft mij zelfs de littekens laten zien.

Echt, ik weet nog steeds niet wat ik hiermee moet. Ik ben er zo van geschrokken, dat ik dominee Siebold het verhaal heb verteld. Die heeft mij kunnen helpen, maar ik ben er toch nog niet helemaal klaar mee. Ik kan me gewoon niet voorstellen dat Nicki – mijn Nicki, mijn sprookjesprins, die altijd zo teder voor mij is – tot zoiets vreselijks in staat is. Daarom heb ik die hele geschiedenis in de onderste lade van mijn gedachtewereld gestopt. Als het echt waar is, dan weet ik dat Domenico daar nooit met mij over zal praten. Hij is veel te bang om mij te verliezen.

Tja, als iemand ooit mijn dagboek zou lezen, zou die zich af kunnen vragen hoe ik op zo'n vreemd en ziek type verliefd heb kunnen worden.

Maar dan zou deze persoon Domenico's hele geschiedenis moeten kennen... en zijn hele persoonlijkheid.

Het is ook helemaal niet zo dat ik halsoverkop verliefd op hem ben geworden. Nee, wij hebben een lange en intensieve voorgeschiede-

nis en er is niemand in mijn leven met wie ik zo verbonden ben als Domenico.

Bij wie ik mij zo geborgen en begrepen voel, die mij zo kan troosten en beschermen. Die ik alles kan toevertrouwen, zelfs mijn bizarste ideeën, zonder dat hij mij uitlacht. Zo iemand is niet gemakkelijk te vinden en als je het geluk hebt zo iemand tegen te komen, neem je alle andere bijkomende zaken op de koop toe. Dat is mijn verklaring.

Daar komt bij dat Nicki enorm knap is, maar dat zou niet genoeg zijn geweest om ondanks zijn escapades, waaronder ik vaak heb geleden, altijd bij hem te blijven.

Dan is er nog iets wat niet mag worden vergeten: Nicki heeft al in zijn jeugd een trauma opgelopen omdat zijn moeder hem en zijn tweelingbroer Mingo kort na hun geboorte heeft willen wurgen. Dat omdat zij zich gewoon niet tegen de situatie opgewassen voelde en bovendien ongewild zwanger was geworden. Daardoor had Mingo een lichte hersenbeschadiging opgelopen, en kon hij niet leren lezen en schrijven.

Zo is het me in elk geval destijds verteld door mijn vroegere lerares mevrouw Galiani. Moet je voorstellen: heb je net het levenslicht gezien en word je al bijna om het leven gebracht. Geen wonder dat Domenico nu al die psychische moeilijkheden heeft. En dat Mingo uiteindelijk aan een overdosis heroïne is overleden.

Ja, als het tenminste echt zo is gegaan! Want kortgeleden heb ik de moeder van Nicki en Mingo eindelijk leren kennen, en zij heeft mij iets heel anders verteld: namelijk dat het alleen een zware bevalling was, waarbij Mingo bijna was gestikt. En nu vraag ik mij steeds af welke uitwerking het op Nicki's geest zou hebben als Maria's verklaring de waarheid is en zij haar kinderen helemaal niet heeft willen ombrengen. Zou dat geen helende werking op hem hebben?

Kon de zaak maar eens tot op de bodem worden uitgezocht.

Domenico spreekt zelf nooit hierover en ik weet dat ik hem er niet naar mag vragen.

En dit is nog lang niet alles. Ik weet inmiddels wel iets over zijn verleden, maar er zijn nog steeds veel dingen die hij me nooit heeft verteld. Die hij hardnekkig voor me verborgen houdt. Bijvoorbeeld de mishandelingen door en de ruzies met zijn stiefvader. En al die mannengeschiedenissen van zijn moeder. En waarom hij zichzelf steeds heeft gesneden. Daarover zwijgt hij.

Ja, Nicki is een vat vol geheimen. Dat houdt niet op bij zeven, het zijn er minstens acht, als het er niet meer zijn.

Zo is het nu eenmaal en daarom heb ik het opgegeven een logische verklaring voor mijn liefde voor hem te zoeken. Integendeel, ik zal binnenkort de schokkende mededeling op de mensheid los moeten laten dat Nicki en ik ons willen verloven.

Ik zie de gezichten mij al vol ontzetting aanstaren alsof ik mijn verstand verloren heb. En ik hoor de stemmen die als een stortvloed over mij heen zullen komen: ‘Wat zeg je daar? Wil je je verloven met die Domenico? Heb je daar goed over nagedacht? Je weet toch zeker wel dat zoiets nooit zal functioneren? Domenico heeft een diepgaande posttraumatische stoornis, dat weet je zelf toch ook? Van zo’n type kan nooit wat terechtkomen, omdat hij niet in staat is een behoorlijk leven voor zichzelf in te richten. Je hebt zelf meegemaakt dat hij niet eens kan stoppen met roken – hoe zou hij al het andere dan wel kunnen veranderen?’

Ja, ik kan er wel op rekenen dat er het een en ander op me afgevuurd zal worden!

En de clou moet nog komen: mijn ouders weten nog van niets! Toen ik laatst heb laten doorschemeren dat Domenico mij ten huwelijk had gevraagd, is mijn vader bijna uit zijn vel gesprongen, en ook mijn moeder moest mij weer eens grondig met de neus op de

feiten drukken... Hoewel ik merkte dat zij ook ontroerd was over dit ridderlijke gebaar van Nicki.

Uiteindelijk was dominee Siebold – de coolste dominee van de wereld – opnieuw mijn reddende engel: hij heeft ons op het idee gebracht eerst te gaan verloven in plaats van overhaast te trouwen. Het zou ook allemaal niet zo veel haast hebben gehad als mamma niet zwaar ziek was geworden. Maar de gedachte dat zij mijn trouwdag niet meer mee zou kunnen maken, is onverdraaglijk voor mij. Daarom is het idee ons eerst te verloven echt een goede oplossing. Het is beter dan niets...

Maar mijn eerste dringende gebed is toch dat mijn moeder weer mag genezen! Er is niets dat ik meer wens dan dat. Al maanden voel ik mij als in een donker dal en mijn enige lichtpunt is in feite de verloving met Nicki. Als ik, als jonge vogel, al zo vroeg moet uitvliegen, dan wil ik een nieuw, warm nest zoeken. Er zijn voor mij drie mogelijkheden en ik ben maar in een echt geïnteresseerd. De eerste mogelijkheid: met mijn ouders in een kleiner huis gaan wonen. Maar als mijn moeder zou sterven, hoe zou ik het dan met alleen mijn vader tussen vier muren kunnen uithouden? Ik zou mij telkens bewust zijn van het gat, dat door de afwezigheid van mijn moeder zou ontstaan. Bovendien gaan mijn ouders eerst op een wereldreis, voor zover de toestand van mamma het toelaat. En dat zou betekenen dat ik nog een paar weken zou moeten doorbrengen bij tante Lena en haar oude hondje Gonzales, voordat ik bij mijn ouders zal kunnen intrekken – en nee, met tante Lena wil ik nu niet te maken hebben!

De tweede mogelijkheid: Met vriendinnen op kamers gaan. We zouden het samen best gezellig kunnen hebben. Maar wie zou ik kunnen vragen behalve Delia en Manuela? En met Delia zou het op den duur ook niet gemakkelijk zijn; die kan heel truttig doen. Bovendien zou Nicki mijlenver bij me vandaan zijn. Want Nicki

moet dringend weg uit de stad, dat is duidelijk. Anders komt hij nooit van de bendes en zijn oude omgeving los.

Hij gaat binnenkort naar Berlijn, dat is vrijwel zeker.

En zo ben ik bij de derde mogelijkheid aangekomen: ik ga met Nicki mee naar Berlijn en we gaan samen op kamers. Maar dan moet ik alles wat mij vertrouwd is opgeven en een heel nieuw leven beginnen. Maar is dat eigenlijk niet precies wat ik in mijn tegenwoordige situatie het liefst zou doen? Want hier herinnert mij alles altijd aan mamma, en als ze er binnenkort niet meer is, hoe moet ik dan al die herinneringen verdragen?

Ach, ik moet er niet aan denken...

De grote vraag is nu hoe ik mijn ouders van al deze plannen op de hoogte moet stellen. Zij zullen er niet enthousiast over zijn, dat is zeker.

Maar dit probleem stel ik uit tot later, want nu gaan Nicki en ik eerst twee weken naar Sicilië. Overmorgen om half twee vertrekt de Alitalia naar Milaan, waar wij overstappen op de Air One naar Palermo. Het is een hele toer geweest om van mijn vader toestemming voor deze reis te krijgen, maar mamma heeft weer eens dapper voor me gepleit.

Uiteindelijk vond paps het goed, en ik weet ook waarom: hij hoopt namelijk nog steeds dat ik op zeker moment tot de overtuiging kom dat een relatie met Nicki op den duur niet mogelijk is. Hij zou mij liever zien met een partner als Leon, een betrouwbare dokterszoon van goede familie. Nou ja, dat kan ik hem niet eens kwalijk nemen – Domenico is echt niet iemand die ouders voor hun dochter zouden uitkiezen. Ik ben al erg blij dat paps Nicki inmiddels accepteert en hem zelfs mag, al hoopt hij dat we onze relatie ooit terugbrengen naar een zuiver vriendschappelijke basis. Morgen is mijn laatste schooldag trouwens. Ik mag een half jaar time-out nemen, omdat ik zo veel heb meegemaakt door mamma's

ziekte. Ik kan gewoon een klas lager weer starten (en waarschijnlijk zelfs in Berlijn!). Maar ik zal dit gymnasium niet missen.

Het spijt me dat te moeten zeggen. Maar ik ben dolblij van die verschrikkelijke Isabella verlost te zijn.

En morgen zal ik eindelijk, eindelijk, eindelijk Domenico weer zien. We hebben elkaar meer dan een week moeten missen! Het is bijna onverdraaglijk. Maar hij dacht dat het gewoon te gevaarlijk was in verband met Toni en de Snakes. Sheena Rose, een van de prostituees die voor Toni heeft gewerkt, heeft wel aangifte tegen hem gedaan, maar tot nu toe heeft de politie die vent niet aan kunnen houden. En Nicki is er nog steeds van overtuigd dat Toni zich op hem wil wreken. Zijn moeder, die ook voor Toni werkt, heeft hem daar al verscheidene keren voor gewaarschuwd. En omdat Toni zich verbonden heeft aan de Snakes, Nicki's grootste vijanden, moet Nicki zich schuilhouden bij Patrick tot hij naar Berlijn kan vertrekken. Maar morgen zal hij bij mij zijn om me te troosten omdat ons huis wordt verkocht.

Hij is zo lief wat dat betreft. En dan vertrekken we meteen naar Sicilië. Ach, wat zal dat heerlijk zijn! Twee hele weken aan het strand, zon, romantiek, lekker eten – en wij bij elkaar! Precies goed na alle spanning. Stiekem hoop ik dat we ook een en ander over Domenico's jeugd in Sicilië aan de weet komen. Maar hij gaat er nooit op in als ik het daarover heb. Ergens is hij er bang voor...

2. *De laatste schooldag*

Ik voelde de blikken van mijn klasgenoten als prikkende naalden in mijn rug.

Het was duidelijk dat zij zich van alles afvroegen. Ik wist gewoon hoe de nieuwsgierige gedachten in hun hoofden ronddraaiden en ze hun eigen versie bij elkaar verzonnen – een versie die niets met de waarheid te maken had, omdat ze de waarheid helemaal niet wilden weten. Ze waren niet geïnteresseerd in hoe de situatie echt was, maar wilden hun eigen waarheid creëren. Een pseudo-waarheid, die hen goed uitkwam, omdat ze dan niet aan zichzelf hoefden te twifelen.

Ik wist dat er veel geruchten over mij rondgingen over het hoe en waarom van mijn vertrek van school. Verbazingwekkend veel geruchten voor iemand als ik, de vroegere Miss Onzichtbaar. Geruchten die er helemaal niet konden zijn als je echt onzichtbaar zou zijn. Maar dat was ik nu eenmaal niet. Ook niet toen ik de laatste weken in de klas alleen maar een ijskoud zwijgen had ontmoet, alsof ik helemaal niet bestond.

In werkelijkheid was ik een soort beroemdheid op school. Bijna iedereen kende mijn naam en de meesten wisten inmiddels dat ik met de meest beruchte ‘gangster’ van de stad bevriend was – met Tiger-X, wiens naam eigenlijk nooit in onze school bekend had mogen worden. Maar na zijn vertrek was die naam op de een of andere manier toch rond gaan zingen en nu had iedereen het er over. Tiger-X, de gevaarlijke bendeleider en drugshandelaar, wiens echte naam inmiddels in vergetelheid was geraakt.

Maar Domenico, mijn Nicki, was helemaal niet zo. Hij was noch bendeleider, noch drugshandelaar. Die dagen waren voorbij. Hij was slechts de vroegere Tiger, die na heel veel toestanden eindelijk naar rust en een warm 'nest' verlangde.

Waarom geloofden de mensen toch altijd dit soort onzin, zonder zelf naar de waarheid te zoeken? Waarom maakten de meesten zich ervan af en kletsten ze alles na wat ze hoorden?

Ja, het werd echt de hoogste tijd dat ik hier wegkwam. Vandaag was het mijn laatste schooldag en ik had niemand verteld waarom ik wegging. Ik had ze de waarheid kunnen vertellen, maar zouden ze mij hebben geloofd? Isabella had te veel macht in de klas en zij had de feiten al zo verdraaid dat alles wat ik ertegenin zou proberen te brengen, als onzin zou worden afgedaan.

Eens zouden sommigen die leugens misschien doorzien. Maar dat raakte mij niet meer. Ik had geen vrienden in deze klas.

Alleen mevrouw Galiani, mijn klassenleraar de heer Wolf en de schoolleiding kenden de echte reden waarom ik wegging. Voor de anderen in de klas zou de school na de herfstvakantie doorgaan, maar voor mij voorlopig niet.

Ik was er geestelijk nauwelijks bij die ochtend. Ik was de aansluiting in school allang kwijtgeraakt. Door de ernstige ziekte van mijn moeder en alles wat daarvoor was gebeurd – Domenico's moeilijkheden, de dood van Mingo, de huwelijksproblemen van mijn ouders enzovoorts – had ik een grote dip. Ik had het contact met de buitenwereld vaak opgegeven en me alleen nog met mijn eigen gevoelsleven beziggehouden. Maar dat moest nu echt beter worden en daarom verlangde ik naar een verandering van leefomgeving. En naar een nieuwe klas, waarin ik helemaal van voor af aan kon beginnen en het een en ander kon verbeteren.

Op deze dag verheugde ik mij alleen maar op het weerzien met Nicki. Om eindelijk weer in zijn armen te liggen... Hij was het geweest die mij de laatste weken had vastgehouden en getroost en mij moed had ingesproken als ik door de ziekte van mijn moeder weer door wanhoop werd overvallen. Hij wist precies hoe ik mij voelde, want hij had na de dood van Mingo hetzelfde doorgemaakt.

Deze dag was dus de laatste waarop ik het muzikale geluid van de schoolbel hoorde. De laatste keer dat ik opstond en mijn boeken inpakte. En de laatste keer dat ik de heer Wolf gedag zei en de trap naar de uitgang afliep. Van dit gymnasium zou ik niets missen. Noch de klas, noch het gebouw, noch het schoolplein. En ook mijn eenzame hoekje niet, waarin ik vaak had zitten bidden voor mijn moeder.

Maar vooral Isabella niet...

Eindelijk was het de allerlaatste keer dat haar ijzige sfinxogen mij fixeerden. Heel opvallend deze keer, want ze stond bij de uitgang speciaal op me te wachten.

‘Zo!’ zei ze luid en dominant, met haar handen op de heupen.

‘Een jammerlijke afgang voor je, dat moet ik zeggen.’

‘Laat mij erdoor!’ Ik deed iets wat ik naast die legendarische klap om haar oren nog nooit had gewaagd: ik schoof het lange meisje – ze was een halve kop groter dan ik – gewoon aan de kant. Op deze laatste dag had ik niets meer van haar te vrezen.

‘Zo zo, van het woord fatsoen heb je zeker nog nooit gehoord,’ was haar commentaar op mijn actie. ‘Geen wonder, je hebt niet eens fatsoenlijk afscheid van ons genomen. Eigenlijk wacht ik nog steeds op een verontschuldiging!’

Een verontschuldiging – waarvoor? Voor die klap die ik haar had gegeven? Of omdat ik het in al die jaren dat zij mij het leven

zuur had gemaakt, had vertikt om naar haar pijpen te dansen? Ze stak haar spitse kin in de lucht en wachtte op mijn antwoord terwijl ze haar zwart geverfde haar in een paardenstaart samenbond, zodat haar hartvormige haarinplant nog beter te zien was. Haar ogen lieten mij niet los.

Even overlegde ik met mezelf of ik haar niet gewoon het beste zou wensen en zonder commentaar verder zou lopen. Moet een mens dan beslist afscheid nemen van een vijand als je toch niets meer met elkaar te maken wilt hebben?

‘Sorry hoor,’ hoorde ik mijzelf zeggen. ‘Maar ik zou niet weten waarvoor ik me zou moeten verontschuldigen.’

‘Tja,’ zuchtte ze dramatisch. ‘En ik hoopte echt dat je dat op je laatste dag nog zou weten. Maar ik heb me zeker vergist.’

‘Zo is het,’ zei ik en ik greep naar de deurklink. Ik had echt geen zin om met haar in discussie te gaan.

‘Maar in plaats daarvan heb je je waarschijnlijk alleen maar afgevraagd waarom ik je zogenaamd boos heb aangekeken, nietwaar?’ ging ze strijdlustig verder. ‘Ik wil je een ding zeggen: Vanaf het eerste moment dat ik hier op school ben gekomen, heb ik gestreefd naar een goede klassengeest. Ik heb het altijd heel belangrijk gevonden dat de klas als een eenheid samenwerkt. En iedereen heeft daar zonder problemen aan meegeerkt. Behalve een zekere Madame Fischer, die bij elke gelegenheid haar krokodillentranen vergoot en met haar huilerige en klagerige gedrag de hele klas steeds een slechte naam heeft bezorgd. Hoe vaak denk je dat we na moesten blijven omdat wij zogenaamd de boosdoeners waren? En dat terwijl niemand je zelfs maar geïrriteerd aan mocht spreken of je begon al te grienen. Dat werd ons op zeker moment toch ook te gek. Toen kwam die halvegare bij ons in de klas en die vond ook nog dat hij jou moest verdedigen. Sorry, maar die had er geen idee

van wat er in de klas gebeurde. Geen flauw benul van wat wij altijd moesten doorstaan, omdat Madame Huilebalk voor elke kleinigheid naar mammië en pappië holde, of naar mevrouw Galiani, en niks beters wist te doen dan te klikken. In plaats van dat ze zelf haar mond eens had opengedaan en zich als een volwassene had verdedigd! Nee, ze had zelfs niet het fatsoen met ons te praten. Alles moest achter onze rug omgaan. En iedereen had medelijden als die kleine Maaïke huilde. Ach, die arme, arme Maaïke en die kwaadaardige, kwaaië klas!

Ik was helemaal vergeten dat ik de deur open had willen doen. Zo'n lange zedenpreek had ik echt niet meer verwacht! Mijn hand hield nog steeds de deurkruk vast, terwijl ik Isabella met stomheid geslagen en met open mond bleef aankijken.

'En jouw o zo knappe gangster vond je traantjes zo lief, dat hij Delia op een haar na zou hebben vermoord,' ging ze zonder erbarmen verder.

Ik beet op mijn lippen om er niet weer als een eersteklas sufferd bij te staan.

'Denk je dat toch eens in! Jij had geen idee hoe crimineel en walgelijk dat was. Ik raak nu nog buiten mijzelf als ik daaraan terugdenk.'

Ze beefde zogenaamd van afschuw, en ik begon inwendig te trillen. Hoe kreeg ze het toch voor elkaar om de feiten zo te verdraaien dat je je daarna echt schuldig en ellendig voelde?

'Het spijt me wel, maar met mensen zoals jij kan ik geen medelijden hebben,' ging ze nog even door. 'Die zijn volgens mij vals en laf. Het leven is nu eenmaal geen pijp kaneel, en we moeten allemaal vechten en ons verdedigen. In het leven stormt het nu eenmaal en wie zich niet tegen de wind kan weren, is volgens mij zelf schuldig. Zo!'

Haar ogen rustten vol verwachting op mij. Ik perste mijn lip-

pen nog stijver op elkaar. Ook al hadden haar scherpe pijlen mij weer midden in mijn hart getroffen – mijn hoofd buigen en in tranen uitbreken zou ik deze keer niet! Want dat was precies wat ze van mij verwachtte. Ik had er in de voorbije jaren wel wat bijgeleerd!

Dus deed ik precies datgene, wat in haar ogen laf was: ik drukte eindelijk de deurklink omlaag en glipte vliegensvlug naar buiten. Isabella mocht van mij denken wat ze wilde. Misschien was ik dan laf, maar ik wist heel goed dat het onmogelijk was met haar te discussiëren.

We zaten nu eenmaal heel anders in elkaar. En dat was dat. Ik strompelde het schoolplein over, terwijl ik mijn best deed de door Isabella zo ontoelaatbaar geachte tranen tegen te houden. Ik haatte het zelf ook dat ik zo gauw huilde, maar zo was ik nu eenmaal, en ik deed het niet met opzet!

‘Maaike, wacht even!’

Ik draaide me om en zag Alisa op me afstormen.

Alisa, die mijn schoolvriendin was tot zij het, zogenaamd vanwege mijn depressie, niet meer met mij uit kon houden. Maar in werkelijkheid had Isabella haar tegen mij opgezet, daar was ik zeker van.

‘Wat is er?’ vroeg ik nors. Mocht ik eindelijk eens weg?

‘Mag ik je nog iets vragen?’ Ze bleef voor me staan.

‘Oké...’

‘Zijn die geruchten over je vriend waar?’ vroeg ze zonder eromheen te draaien. ‘Ik bedoel... dat hij een drugshandelaar is en in de gevangenis heeft gezeten en zo?’

Bijna had ik mijn ogen laten rollen. Die vraag had ze me toch wel eerder kunnen stellen!

‘Beslis zelf maar wat je wilt geloven,’ zei ik ongeduldig.

‘Maar ik wil graag weten wat waar is,’ zei ze zacht en een beetje

verlegen. ‘Want... het is toch... die knappe jongen met die tatoeage op zijn bovenarm en dat rossige haar, hè?’

Ik zag dat ze hevig kleurde. Aha. Zo zat het dus.

‘Ja,’ zei ik kalmpjes.

‘Hij heeft me een paar keer aangekeken... met van die steekogen. Ik was echt bang voor hem... Ik kreeg gewoon slappe knieën.’

‘Ja?’ Dat kon hij goed. Hij kon een meisje met zijn manier van kijken helemaal van de kaart krijgen. Mister Universe...

En ik haatte het als hij dat deed.

‘Leuk voor je,’ reageerde ik mat. ‘Nu moet ik ervandoor.’

‘Oké, ik... Wacht nog even...’ Ze trok verlegen haar hand uit haar jaszak en stak die naar mij uit. ‘Ik wilde alleen maar zeggen... het... het spijt me... je weet wel. Ik wens je het beste voor de toekomst en zo.’

Ik keek haar een paar seconden beduusd aan voor ik haar hand aannam. ‘Dank je,’ zei ik. ‘Ik jou ook.’

We waren nooit erg intensief met elkaar omgegaan, maar haar simpele verontschuldiging deed me toch goed. Eigenlijk wist ik wel dat Alisa nogal verlegen was en dat ze bang was voor Isabella. En ik was de laatste weken onbenaderbaar geweest. En dat Alisa kennelijk in het geheim verliefd was geworden op Nicki, kon ik haar niet kwalijk nemen.

‘Het spijt me dat ik me niet meer om je heb bekommerd,’ riep ik haar na toen ze al wegliep. Ze keerde zich om, glimlachte een beetje en wuifde verlegen ten afscheid.

Ik kreeg een lang gemist gevoel van vrijheid toen ik haar na-keek. Dit hier was voorbij. Definitief voorbij! Bijna had ik mijn armen hoog in de lucht gestoken en een dansje gemaakt, zoals spring-in-’t-veld Jenny altijd deed als ze ergens enthousiast over was.

Om de dag te vieren maakte ik nog een laatste omweg over het schoolplein van de havo, die zich achteraan op het schoolcomplex bevond. Aan de havo had ik betere herinneringen, hoewel de begintijd niet bepaald gemakkelijk was geweest. Maar toen Domenico weg was, had ik daar tenminste nog vrienden gehad.

Alsof ik hem geroepen had, zag ik nog een laatste keer de conciërge, de heer Biederman, over het plein slenteren. Hij hield weer eens zijn gebruikelijke samenspraken met zichzelf en gesticuleerde wild in het rond. Iemand of iets moest hem erg boos hebben gemaakt. Ik moest even grinniken, hoewel Isabella's uitbarsting mij nog erg dwarszat.